

Foto: Bertil G. Nilsson

IDLA FLICKORNA

STOCKHOLMS FESTSPEL

KONSERTHUSET • STORA SALEN

Onsdagen den 5 juni 1957

Idlaflickorna

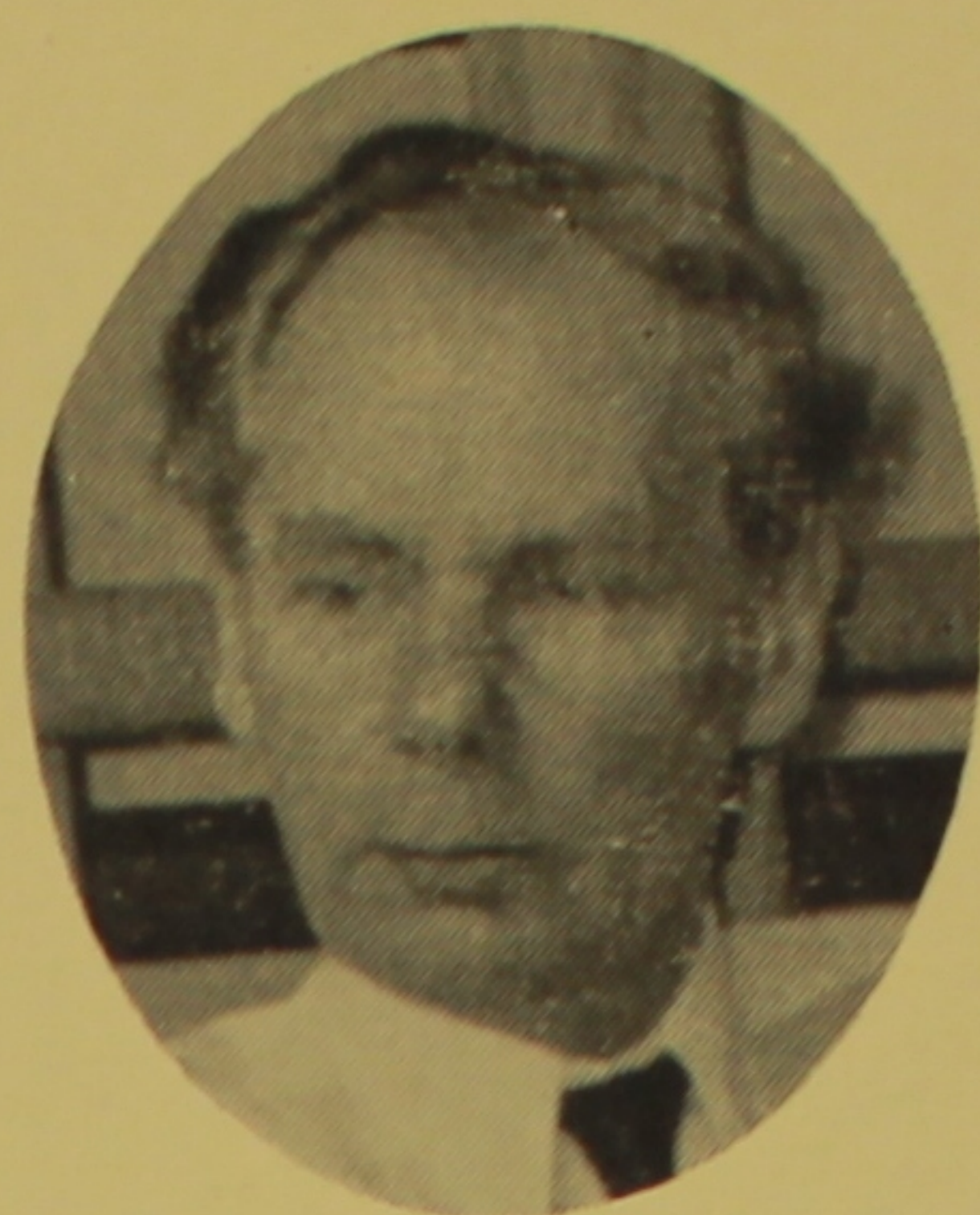
PROGRAM

INTRODUKTION	}	<i>Musik: Emil Lasko</i>
(Pianosolo)		
Form och harmoni		
Ritmiska variationer		
Etyd		
Tema kontrast		
Flykt		
(Vid flyglarna: Emil Lasko och Harry Ebert)		

P a u s

Dansant lek	<i>Musik: G. Rossini</i>	
(Vid flygeln: Emil Lasko)		
Rörelse, klang och rytm	<i>Musik: Emil Lasko</i>	
(Vid flygeln: Emil Lasko)		
Estniska motiv	<i>Musik: L. Idla</i>	
(Vid flygeln: Leida Idla)		
Treklång	}	<i>Musik: Emil Lasko</i>
»Boll show»		
(Vid flyglarna: Emil Lasko och Harry Ebert)		

Steinwayflyglar från Lundholms

Ernst Idla

I världskrigets slutskede 1944 flydde Ernst Idla till Sverige tillsammans med drygt 20.000 landsmän. Han hade varit ledare för Tallins Gymnastikinstitut och inspektör för fysisk fostran i Estland och var känd även utanför sitt lands gränser.

Han var en nyskapare inom gymnastiken och efter uppvisningen i Konserthuset i april 1946 blev Idragymnastiken ett begrepp också hos oss. Hans koreografi förbryllade och tjusade, hans rörelseschema var vittomspännande.

Idlas pedagogiska talang togs snart i anspråk i vårt land. Det stora genombrottet som pedagog, koreograf och regissör fick han vid Lingiaden i Stockholm 1949. Hans nattliga gymnastikfest på Stadion uppenbarade med ens de skönhetsvärden, som hans skapande fantasi kunde framtrolla: ett fulltonigt samspel mellan rörelse, ljus och musik.

Idla vill med sin gymnastik skapa ett arbetssätt som passar *alla* kvinnor, *utan* att de behöver speciella förutsättningar i denna vår rörelsefattiga värld.

Idla säger: »Ju rikare vårt språk är, desto mera produktivt blir vårt tankeliv, desto mer uttrycksfullt vårt tal. Ju högre fullkomlighet vår kropp når i sina rörelser, desto friare blir vårt själsliv. Så länge vi jämt måste tänka på kroppen förlorar vi mycket av själens naturliga frihet och förblir materiens trälar.»

Ernst Idla

Towards the end of the world war, in 1944, Ernst Idla escaped to Sweden together with more than 20,000 of his fellow countrymen. He had been the head of Tallin's Gymnastic Institute, and Inspector of Physical Training in Esthonia, and was well known also outside his own country.

His ideas were new and original, but after the demonstration at the Concert Hall in April 1946, Idla gymnastics had made their name in Sweden too. His choreography was disconcerting but fascinating, with a very wide range of movement.

Idla soon found scope for his talent as a teacher in our country. He celebrated a triumph as pedagogue, choreographer and stage-manager at the Ling Gymnastic Festival in Stockholm in 1949. His display at night in the Stadium revealed the aesthetic values which his creative imagination could conjure forth: a perfect concord of movement, light and music.

Idla's aim, in a world all too devoid of movement, is to create a form of gymnastics to suit *all* women, *without* their needing any special qualifications for it. He himself says, "The richer our language is, the more fertile our thinking powers become, and the more expressive our speech. The greater perfection that our bodies reach in their movements, the freer our spiritual life becomes. As long as we must always be thinking of our bodies, we lose much of our natural liberty of spirit and remain bound by the limitations of the flesh."

